

1441

2den Beg. af Forst. til Pensionstov.

1442

sig skyldig i Dette eller Hiint eller ikke. Jeg lægger trygt denne Magt i den nuværende Regjerings Haand; men, kommer der en Regjering, hvem man ikke med Tryghed kan betroe en saadan Magt, lader sig den selvsamme Indvending gjøre mod Regjeringens Forslag, som Finanzministeren gjorde mod mit, saa kan man heller ikke stole paa den Afgjorelse, der skal komme fra hine Myndigheder. — Blandt de Yrringer, som den høitærede Finanzminister har fremført overfor de ærede Medlemmer, der have talt for Domstolenes Afgjorelse, lægger jeg en ganske særegen Bøgt paa en af den ærede Ministers Bemærkninger; nemlig at det, der i et givet Tilfælde vilde foreligge til Afgjorelse, det, det kom an paa rigtig at domme om, det var det, hvorvidt en Embedsmand var stiftet til dette Embede, hvorvidt han ved sit Forhold maatte have forskjættet den Agtelse og Tillid, som er fornøden netop til dette Embede. Et æret Medlem nævnte Militairretaten. Sa, den vil ganske vist gjøre det nødvendigt at tage særlige Hensyn; men jeg vil henwise til Geistligheden. Vil der ikke ogsaa her være særlige Hensyn at tage? Og saa vil jeg spørge, hvem er det, som bedst og sikkest vil kunne afgjøre, hvorvidt en Embedsmand er stiftet til at forblive i det Embede, han beklæder, uden netop den Regjering, som Embedsmanden tjener? Thi Embedsmanden tjener Regjeringen. (Stemmer: Nei!) (Formanden: Ærede Medlemmer, der have en anden Mening, ville kunne faae Ordet senere.) Jeg siger, at Embedsmanden tjener Regjeringen. Nu frygter et æret Medlem for, at man skulle komme ind paa at gjøre en Disciplinairmyndighed gjældende ligeoverfor Embedsmændene. Hertil svarer jeg: Sa, Disciplin skal der være, Embedsstanden skal adlyde Regjeringen, og naar jeg i mit Forslag har anført det som en af de Grunde, der kunne fremkalde Afsked, at Vedkommende har været uhygig imod sine Forefattedes Befalinger, saa siger jeg, at det maa være en Selvfølge, at den Embedsmand, der

ikke adlyder den Regjering, han tjener, derfor fortjener at afskediges, og den øvrige Betsafsenhed af hans Forhold, de følger, som en saadan Uhydighed kan have havt, maa komme i Betragtning, naar det ved særlig Lov skal bestemmes, hvilken hans Pension skal være. — Endnu skal jeg tillade mig at omtale en Bemærkning, som fremsattes af den ærede Formand i Udvalget med Hensyn til det af mig stillede Vædringsforslag. Det ærede Medlem bemærkede nemlig, at der vilde være en stor Forskjel paa, om denne Sag kom for i Rigsdagen førend en Afgjorelse som den, der nu er foreslaaet fra Regjeringens Side, eller først efter at en saadan havde fundet Sted. Jeg kan ikke indrømme dette, thi det, der paa dette Punkt vil foreligge til Afgjorelse, er jo det Spørgsmaal, om vedkommende Embedsmand skal, efter at han er afskediget, have Pension efter Pensionslovens almindelige Regler eller ved en særlig Lov. Regjeringens Forslag gaaer ud paa, at dette Spørgsmaal skal afgjøres af den Myndighed af 5 Medlemmer, som her foreslaaes, hvorimod mit Forslag gaaer ud paa, at Regjeringen skal afgjøre det; men, hvad enten nu Afgjorelsen er truffen paa den ene eller den anden Maade, forelægges det Spørgsmaal, som skal frem for Rigsdagen, aldeles usforandret, nemlig Spørgsmaalet om, hvorledes hans Pension skal ansættes, og da maa den samme Undersøgelse kunne frygtes i begge Tilfælde. Jeg kan ikke see Forskjellen. — Den ærede Minister bemærkede med Hensyn til det af mig stillede Forslag, at efter dette blev det dog endnu uklart, hvorvidt Afgjorelsen i Et og Alt var lagt i Regjeringens Haand, eller ikke. Jeg maa tilstaae, at jeg ikke fatter denne Uklarhed. Der staaer jo nemlig, naar en Embedsmand afskediges, fordi han af ham tilregnelige Aarsager af Regjeringen ikke ansees for stiftet osv., og det forekommer mig, at det heraf utvivlsomt fremgaaer, at det er hos Regjeringen, at Afgjorelsen af det paagjældende Spørgsmaal er lagt. Jeg skal endnu tillade mig at omtale